

[Handelsministeren.]

kunde give Lovforslaget sin Tilslutning, saa vilde Idyllen næsten have været en Kendsgerning.

Den ærede Ordfører for Venstre (H. C. Andersen) sagde, at jeg ved Ordningen af Sukkerspørgsmaalet ikke gik de Veje, som Roedyrkerne har anvist, men deri har det ærede Medlem ikke Ret. Der er ikke af Roedyrkerne anvist mig nogen anden Vej end den, jeg er gaaet; der er ikke under Forhandlingerne mellem Roedyrkerne og mig paa noget Tidspunkt antydet en anden Fremgangsmaade. Naar jeg ikke vilde gaa mine egne Veje og gaa imod de Veje, som Roedyrkerne kunde være tilfredse med at vandre, ja, saa var der ikke andet at gøre end at handle, som jeg har gjort.

Det ærede Medlem har heller ikke Ret i den Betragtning, han gjorde gældende med Hensyn til Forbrugernes Stilling. Det ærede Medlem udtalte, at Forbrugerne skal udrede 3 Ø. pr. kg, men det er ikke rigtigt, det staa der ikke noget om i Lovforslaget. Ingen ved nemlig, om Forbrugerne som Følge af denne Lov kommer til at udrede noget som helst. Det er muligt, at de kommer til at udrede 3 Ø.; men det er ogsaa muligt, at de kommer til at udrede meget mere, for ingen ved jo, om ikke Sukkerpriserne gaar meget længere ned. Der er ingen Sandsynlighed derfor, men ingen kan dog garantere for, at der ikke sker yderligere Fald i Sukkerpriserne, og sker det, vil Forbrugernes Ydelse komme til at betyde endnu mere, thi hvis der ingen Sukkerordning var, kunde de jo drage Fordel af Prisfaldet. Men ingen regner med yderligere Fald, hvorimod mange regner med en Forhøjelse af Sukkerpriserne, endogsaa op over de 32 Ø., Sukkeret skal sælges til i det Aar, i hvilket Ordningen skal gælde. Gaar Sukkerpriserne over de 32 Ø., kommer Forbrugerne ikke til at betale noget som Følge af Loven, og Priserne kan jo gaa langt højere op, de har i tidligere Aar været meget højere oppe, 36 og 37 Ø., og for saa vidt de skulde komme op paa saadanne Tal igen, vil Loven jo gardere Forbrugerne imod at komme til at betale højere Sukkerpris. Man har derfor Uret, naar man nu hævder, at det er Sukkerforbrugerne, der skal betale. Saaledes som Forholdene laa, da jeg begyndte paa disse Forhandlinger, maatte jeg sige til mig selv, at der ved dette Lovforslags Gennemførelse vilde være en stor Garanti for Forbrugerne, thi saaledes som Forholdene tegnede sig med den meget vanskelige Valutasituation, kunde man meget vel tænke sig, at dersom Sukkerordningen ikke blev gennemført, og

der ikke blev dyrket Sukkerroer her i Landet, og altsaa heller ikke produceret Sukker, vilde det være yderst vanskeligt for Danmark at opretholde det hidtidige Sukkerforbrug; det vilde være svært for os at skaffe Sukkeret, hvis vi skulde bruge 30—40 Mill. Kr. til Indkøb af Sukker i Udlandet, og saa kunde der blive Tale om Sukker-rationering. Jeg maatte derfor, alle Forhold taget i Betragtning, mene, at det vilde være uforsvarligt ikke at gaa ind i en Ordning, og en saadan Ordning kunde jo ikke træffes paa anden Maade end ved, at der blev stillet Roedyrkerne en Mindstepris i Udsigt, saaledes at de ikke var fuldkommen vilkaarligt stillet med Hensyn til det Udbytte, de vilde faa af at tilsaa deres Arealer med Sukkerroefrø.

Nu ligger Valutasituationen anderledes — det skal jeg villigt indrømme. Medmindre Forholdene mod Forventning skulde forandre sig til det værre, anser jeg Valutasituationen paa Grund af de trufne Foranstaltninger for at være af en saadan Beskaffenhed, at Vanskelighederne i det store og hele maa siges at være overvundet. Der maa ofres noget fra Samfundets Side enten paa den ene eller den anden Maade til dette Formaal, og Venstres Forslag kræver jo ogsaa Ofre af Befolkningen — de kræves af andre Dele af Befolkningen og paa anden Maade, men Venstre er dog gaaet ind for et Forslag, hvorefter der skal ydes et direkte Statstilskud til Roedyrkerne pr. Dobbelcentner Roer. Det skal jeg ikke gøre nogen Indvending imod; i tidligere Aar, f. Eks. i 1930, stillede jeg selv Forslag om — og fik det vedtaget i Rigsdagen —, at der skulde ydes Roedyrkerne et Statstilskud. Da gik Venstre imod det og var meget kritisk overfor mit Forslag og bebrejdede mig meget stærkt, at jeg overhovedet kunde tænke mig af Statskassen, af den fælles Kasse, at tage nogle Penge og give dem til Roedyrkerne, til disse Folk dernede i de fede Egne: Hvorfor i Alverden skulde de have Statstilskud! Der kunde jo siges uhyre meget til Gunst for et saadant Standpunkt og imod mit Forslag — og der blev sandelig heller ikke sparet paa Krudtet, der blev sagt alt det, der paa nogen Maade kunde siges for at genere de Partier, som stemte for dette Forslag. Men det er jo det politiske Livs Vilkaar, at den ene kritiserer den anden, og det skal jeg paa ingen Maade beklage mig over — Kritik holder Samfundslivet friskt; men jeg har da Lov til at pege paa, at det, som Venstre kritiserede saa voldsomt den Gang, er de nu selv gaaet ind for, blot i forstørret Maalestok. Thi